

казвахъ месата. Боситѣ ѝ крака бѣха черни и грапави. Тя плетеше и сѣкашъ треперѣше. Личеше, че дѣтето е мжчено, изтезавано и наплашено. Въ дълбочината на очитѣ му имаше едно очудено жгълче, дѣто ужасътъ си бѣ свилъ гнѣздо. Всѣки човѣкъ би заплакалъ като види това злочесто сираче.

Човѣкътъ постоянно го гледаше.

Внезапно Тенардиерица извика:

— А пъкъ азъ забравихъ, ами дѣ е хлѣба?

Козета бѣше навикнала да изкоква изъ подъ масата всѣки пѣтъ, щомъ изкрѣска господарката ѝ. Тя бѣ забравила за хлѣба и прибѣгна къмъ срѣдството, къмъ което прибѣгватъ всѣкога дѣцата, кога забравятъ нѣщо. Тя излъга.

— Госпожо, фурната бѣше затворена.

— Защо не похлопа?

— Хлопахъ, госпожо.

— Сетнѣ?

— Хлѣбарътъ не ми отвори.

— Азъ ще се науча утрѣ, истина ли ми казвашъ и ако ме лъжешъ, хубаво му мисли; ще ядешъ лобутя. Дай ми паритѣ!

Козета бръкна съ ржка въ джоба и позеленѣ. Монетата не бѣше тамъ.

— Чу ли какво ти рекохъ, изкрѣска Тенардиерица.

Козета си обърна джоба наопаки — нищо нѣмаше вжтрѣ. Дѣ сж се дѣнали паритѣ? Злочестото дѣте не намѣри нито една дума да каже. То се вцѣпени.

— Загуби ли ги, или искашъ да ги откраднешъ? зарева Тенардиерица.

Въ сжщото врѣме тя посегна да откачи отъ камината плетения камшикъ.